

всичко това се реди и минава предъ погледа на Статъ въ най-чудновати картини. Когато излиза отъ палатката, той е като омагьосанъ. Движи се изъ навалищата безъ воля, погледътъ му разгаря въ хиляди искри отъ любопитство.

— Историческа панорама!

— Възкресяване на мъртвецъ!

— Индийски оракулъ гадае бждещето!

— Свършека на свѣта!

Единъ старецъ, чиято глава съ висока целулойдна яка наподобява яйце въ книжна фуния, стои изправенъ предъ малка подвижна масичка. Върху нея сж натрупани икони и дебели черни книги.

— Хей, байчо! Нѣма ли да си купишь библията?
— обръща се той къмъ Статъ и го дърпа за палтото.

Но Статъ не чува. Той бърза къмъ зрелищата и старецътъ ядосано ругае следъ него.

Ето, воденичарътъ спира предъ най-забавното — една малка дървена барачка съ птици. Тѣ сж затворени въ клетки и съвсемъ не приличатъ на тѣзи, които се срѣщатъ по нашитѣ мѣста: зелени, жълти сини, портокалени като пламъкъ. Статъ обикаля край тѣхъ и очуденъ ги разглежда.

Най-интересни сж за него папагалитѣ. Нѣколко пѣти той се връща къмъ тѣхнитѣ клетки, стои като прикованъ тамъ и дълго не отмахва погледа си. Статъ знае тия птици. Виждалъ ги е много пѣти по латернитѣ, кацнали върху кутията съ книжни билетчета. Самъ той не веднажъ е опитвалъ щастieto си при тѣхъ. Чудновати птици. А нѣкои сж му